

naar Tiendeyderen betaler det største Beløb. At der er to Aargange, der ligge imellem, om det er Tiendeyderen eller Tiendeejeren, der forlanger Afløsningen, forstaar jeg godt, det er meget fornuftigt, men er Tiendeejeren ikke tilfreds med den Afløsningssum, han kan faa, kan han for sit Vedkommende lade være med at forlange at faa Tienden afløst, og der vil nok blive saa megen Rift om at komme med Begøring om Afløsning fra Tiendeydernes Side, at enhver Tiendeejer, der vil holde sig tilbage, kan faa Lov til at gøre det. Jeg vil derfor haabe, at man vil se lidt rimeligt paa dette Forhold og faa ogsaa dette ind i et Spor, som vi alle kunne være med til ved en virkelig effektiv Lov om Tiendeafløsningen, hvad den nuværende Lov har vist sig ikke at være. Det vil ganske sikkert blive mødt med glade Miner og megen Taksigelse Landet over blandt Landmændene, saa vilde jeg meget nødig høre til dem, der modsatte sig en Tiendeafløsningslov, men noget saa urimeligt og uretfærdigt som at betale 25 Gange Tiendens Værdi i kontante Penge, vil jeg ikke være med til.

Alberti: Jeg har begæret Ordet, nærmest fordi jeg ønsker at rette nogle Bemærkninger til den ærede Finansminister i Anledning af det Foredrag, vi hørte i Lørdags, men ganske naturligt maa jeg ønske ved samme Lejlighed at gøre nogle Bemærkninger til enkelte af de andre ærede Taler, der siden da have haft Ordet.

Det ærede Medlem, som satte sig, begyndte sin meget interessante Udvikling med en Fremstilling af, hvorledes det for hans Opfattelse i sin Tid var gaaet med Ministeriet Reedtz-Thott. Det ærede Medlem afsagde den salomoniske Dom, at de kunde være lige gode alle sammen, baade Regeringen, Folketinget og Landstinget. Jeg tror, at det ærede Medlem ikke vil være i Stand til fuldt ud at begrunde denne Dom. Det er rigtigt — jeg skal ikke komme langt ind paa det, for om end det staar i Forbindelse med Skattelovenes Behandling i den første Tid, saa ligger det dog nu saa langt tilbage — at der var et Moment, hvor Stillingen var den, at hvis Regeringen da var traadt tilbage, eller hvis Situationen var bleven staaende i den samme Stilling, vilde det med Føje have kunnet siges, at Grunden til, at Ministeriet faldt, maatte ligge enten hos Ministeriet eller hos Folketinget. Det var den Gang, da der var Uenighed mellem Ministeriet og Folketinget om de militære Spørgsmaal.

Man kunde saa altid have tvistedes om, hvorvidt det var rigtigt fra Folketingets Side lige over for en Regering, der tog Skattespørgsmaalet op, at rejse en Difference paa nogle Hundrede Tusind Kroner paa Militærbudgetterne, og det kan godt være, at det ærede Medlem har Ret, at noget saadant kunde man ikke tænke sig i noget andet Land. Men det ærede Medlem vil jo heller ikke have let ved at paa-pege noget andet Land, hvor netop Bevillingerne paa det militære Omraade ere ved Fortidens Begivenheder gjorte til et saa ømt og saarbart Punkt som her i Landet. Men Situationen blev jo ikke ved at være saaledes; Situationen udviklede sig derhen, som ogsaa er fremstillet her, at Landstinget eller Landstingets Repræsentanter i Fællesudvalget om Finansloven udtrykkelig henviste Folketingets Repræsentanter til at søge Forstaaelse med Regeringen, udtrykkelig erklærede, at de ikke kunde befatte sig med at søge eller indvirke paa en saadan Forstaaelse, at Striden stod mellem Ministeriet og Folketinget, og at det maatte blive Folketingets Repræsentanters Sag at søge at udjævne denne Strid. Det blev udtrykkelig sagt, at kom man blot over Bjerget — og det blev sagt, at Bjerget var dels de militære Spørgsmaal, dels Land- og Ligningsskatten, som var optagen paa Finansloven —, vilde Resten gaa af sig selv. Vi kom jo over Bjerget, vi kom til Overenskomst og Forstaaelse med Ministeriet, og intet Menneske anede, at der derefter skulde blive noget i Vejen. Efter at dette var sket, var det, at Landstingets Repræsentanter stillede sig paa den Maade, at nogle smaa ubetydelige Renteposter nu vare blevne et Bjerg, en ganske uoverstigelig Hænding for en Forstaaelse mellem Landstinget paa den ene Side og den daværende Regering og Folketinget paa den anden Side. Det er jo ogsaa en vitterlig Kendsgerning, som ikke kan bestrides af nogen, at da Finansloven kom til eneste Behandling, blev den her i Folketinget vedtaget i den Skikkelse, hvori Ministeriet anbefalede den, og hvori Ministeriet ønskede den, medens den i Landstinget blev vedtaget i en Skikkelse, som Ministeriet ikke ønskede, og som Ministeriet satte sig imod. Derefter kan ingen tvivle paa, at naar Ministeriet maatte gaa, var det paa Grund af denne Afstemning i Landstinget. Nu sagde ganske vist den ærede Kultusminister en Dag her i Salen, at man maatte huske paa, at der, inden alt dette kom til Ende, blev sluttet en ny Kontrakt; men den ærede Minister er der fejl under-